Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

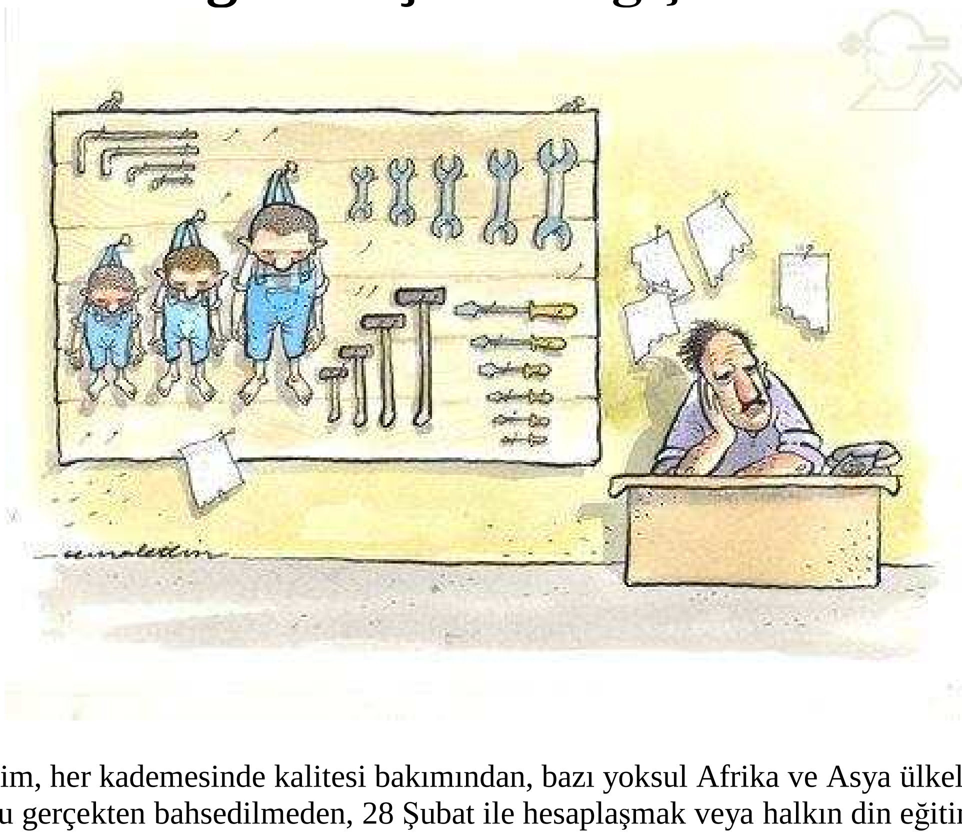
11 Nisan 2012
Sayı: 166

Fiyatı: 1 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Önce 5+3+3 idi, sonra 8+3 oldu, daha sonra 8+4 oldu, şimdi 4+4+4

Kademeler değişti, eğitimdeki sınıfsal ayrım ve gerici içerik değişmedi!

Türkiye eğitim, her kademesinde kalitesi bakımından, bazı yoksul Afrika ve Asya ülkelerinin bile gerisinde. Bu gerçekten bahsedilmeden, 28 Şubat ile hesaplaşmak veya halkın din eğitimi talebini karşılamak gibi gerekçeler ileri sürülüyor.

İlköğretimde derslik başına öğrenci ortalaması Türkiye'de 31, Avrupa'da ise 21, orta öğretimde aynı sayı Türkiye'de 34, Avrupa'da ise 21. Bir derneğin yaptığı hesaba göre yeni kanunun maliyeti 20 milyar lira, 24 kişilik sınıflarda eğitimin kalitesinin arttırılmasının maliyeti ise 36 milyar lira. Yapılan değişiklik, eğitimin kalitesinde hiçbir iyileşme getirmiyor. Çünkü amaç eğitimin kalitesini yükseltmek değil, kapitalist düzenin ihtiyaçlarına göre eğitimi biçimlendirmektir.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, *işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.*

Sınıf Mücadelesi, *insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.*

Sınıf Mücadelesi, *kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.*

Sınıf Mücadelesi, *sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.*

Sınıf Mücadelesi, *tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.*

Sınıf Mücadelesi, *uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.*

Sınıf Mücadelesi'*nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.*

Başyazının devamı:

Her şeyden önce, diğer ülkelerde olduğu gibi artan eğitim masraflarından devlet bütçesinden ayrılan payın kısılması amaçlanıyor. Nitekim eğitim için yapılması gerekli masrafların bir kısmı daha, il özel idarelerine devredildi.

Sekiz yıllık temel eğitim, 7-15 yaş arası çocukları okulda tutuyordu. MÜSİAD'ın '8 yıllık eğitim tahribat yaptı' diye yorumladığı bu durumun somut etkisi, çocuk işçiliğinin düşüşü oldu: Resmi rakamlara göre 1994'de 1,5 milyon çocuğun çalıştırıldığı hesaplanırken, bu sayı değişiklikle üçte bir oranında geriledi.

Şimdi yapılan değişiklikle 4 yıllık ilk kademeden sonra, çocuk okul dışında, açık öğretim gibi, eğitim alabileceği için çocuk işçi sayısı yeniden artacak. Zaten resmi çıraklık yaşı 14'den 13'e indirildi. Üstelik çocuğun okuldan ayrılma yaşı, bir yıl öne alınıyor. Bugün 7-14 ilköğretim, 16-18 ortaöğretimdir (lise). Yeni düzenleme ile ilköğretimi 6-13 yaş, ortaöğretim 14-17 yaş oluyor.

Beş sayfalık kanuna sekiz sayfa gerekçe yazılmış! Çünkü esas niyet orada söyleniyor.

Örneğin, "özellikle kırsal kesimde kesintisiz eğitim nedeniyle pek çok köy okulunun işlevsiz kalışına, küçük yaşlardaki öğrencilerin yatılı bölge okullarında ya da taşımalı eğitim için tahsis edilen servislerin kat ettiği uzun mesafelerde çektikleri eziyetlere …" deniyor. Burada söylenmek istenen, kırsal kesimde her çocuğu sekiz yıl okutmak için çok masraf yapıldığı ve zorunluluğu 4 yıla indirerek, kalan süreyi de açık öğretim yoluyla okuyabileceği için masrafın yarı yarıya azalacağıdır.

Belirtilen gerekçelerden biri de kesintisiz eğitimin meslekî eğitime darbe vurduğu. Ve bu nedenle "insanları, yararlı ve üretken olabilecekleri meslek dallarına küçük yaşlardan itibaren yöneltmek ve onlara bu anlamda gerekli eğitimi vermek" gerektiği belirtiliyor.

Bu da, işçi ve yoksul çocuklarının meslek eğitimine yönlendirilmesi demek. Bugün bu yönlendirme 8-9 yıl eğitimden sonra, 14 hatta 15 yaş civarında oluyor. Yeni yasa ile 10-11 yaş civarında olacak, 13 yaşında da çıraklığa başlanabilecek. Yani işçi çocukları için yapılan eğitim masrafı azalacak. Böylece hem bütçeden tasarruf yapılacağı gibi işçi ücretlerinden de tasarruf yapılacak, hatta çıraklardan sigorta pirimi kesildiği için SGK'dan da tasarruf olacak.

Yeni kanunda "devlet eğitimi parasızdır" dese de velilerin ceplerinden eğitim için yaptıkları masraf her geçen gün artıyor. Bunun yanında artan çocuk ve genç nüfusuna oranla devlet bütçesinden yapılan harcama aynı oranda artmıyor.

Eğitim, bir devletin kurallarının, değerlerinin genç kuşaklara aktarılmasıdır. Bugün Türkiye devletinin temel değerleri; işçi sınıfının sömürülmesi, bir avuç aç gözlü patronun kasalarının tıka basa doyurulması için her şeyin yapılmasıdır.

Bu sistemin özünde dayanışma, mücadele, örgütlenme gibi işçi sınıfının değerlerinin hor görülmesi, başka halkaların aşağılanması, ırkçı, dinci ve milliyetçi, boyun eğmeyi, rıza göstermeyi, itaat etmeyi öğreten bir eğitimdir. Ne sekiz yıllık eğitim ne de 4+4+4 bu konuda tek bir değişiklik getirmedi. Oysa esas sorun budur! (07.04.2012)

Emekçinin Gündemi

AKP'nin gerçek yüzü çıktıkça toplu tutuklamalar artacak

Bir yanda, birçok askeri darbe geçirmiş olan Türkiye tarihinde ilk kez bir askeri darbe yargılanıyor diğer yanda toplu tutuklamalar sonucunda hapishanelerdeki insan sayısı zirve yaptı. Demokratikleşme mi var, yoksa tersine bir gidiş mi?

Siyasi sisteme hakim olan büyük sermeye, sümürü düzenini sürdürebilmek için devlet mekanizması ve baskı güçleri dahil kurumları, dönem dönem farklı şekillerde biçimlendirir ve işletir. Ancak her durumda değişmeyen şey sermayenin hakimiyeti ve sömürü düzeninin kendisini sürdürmek için tüm muhalifleri sindirmek, etkisizleştirmek veya yok etmek istemesidir.

12 Eylül askeri darbesi işçi sınıfının önemli haklarını yok etti. Binlerce işçi işten atıldı, fişlendi, hapse atıldı, uzun yıllar hapis yattı, daha azı işkence gördü, öldürülenler oldu. Tüm bunların ne hesabı soruldu ne de bugünkü göstermelik davada sorulacak.

1990'larda ise kitleselleşen Kürt ulusal hareketine karşı daha vahşi yöntemler uygulandı. Devlet terörü halindeki yöntemler uzun tutuklamalar, işkence, toplu sürgün, köy boşaltma, sokakta infaz ve daha niceleri; amaç Kürt muhalefetini susturmaktı.

Şimdi "ileri demokrasi" savı ile AKP hükümeti, güya yargıladığı 12 Eylül dönemini aratmayacak yöntemlerle, ileride gelişecek daha güçlü muhalefete karşı tedbir alıyor, kitlelere gözdağı veriyor. Aslında diğer iktidarlardan tek farkı ismi: "İleri demokrasi"!

Darbe döneminin Devlet Güvenlik Mahkemeleri'nin yerini Özel Yetkili Mahkemeler aldı. En basit bahanelerle gözaltına alınıp yargılanmadan yıllarca hapishanede kalınabiliyor. Darbe döneminden bir farkı da, bir ilerleme olarak, hapishanedeki fiziksel şiddetin yerini psikolojik şiddet aldı.

Eskiden gerekçe "anarşi ve bölücülük" idi şimdi gerekçe "demokrasiye darbe (Ergenekon) ve terör (KCK)" oldu.

Düzene, sömürüye veya hükümete karşı şu veya bu düzeyde mücadele eden Türk solu ve sağı "Ergenekon terör örgütüne" dahil ediliyor. İşkencecisinden, işkence edilene generalinden, solcusuna, ulusalcısına karşı hepsi aynı torbanın içinde. Eski emniyet müdürü, işkenceci Hanefi Avcı, işkence ettiği solcularla aynı suçla yargılanıyor. Kürt aydınlarının infazını organize eden eski general Veli Küçük'te aynı suçtan yargılanıyor ama hiçbiri bu gerçek suçlarından ötürü değil, göstermelik gerekçelerle hapiste tutuluyor. Çünkü gerçek amaç suçlarını yargılamak değil, hükümetin, bugün burjuvazinin ihtiyaçlarına göre yapmak istediklerine karşı çıkmalarını önlemektir.

Kürt solu ve emekçileri "KCK terör örgütü" altında toplanıyor. Tutuklu sayısı şimdiden yedi bini geçti. Bir yanda bizzat başbakanın onayı ve yönlendirmesi ile devlet adına MİT, gizli istihbarat toplanıyor, PKK ile görüşülüyor, ortak eylem yapıyor diğer yanda Kürt siyasetçiler toplu olarak tutukluyor. Yani on yıllık iktidarı boyunca Kürtleri sindirmek için her yöntem uygulanıyor. Buna da açılım siyaseti diyorlar.

Milletin oylarıyla iktidara geldiğini millet adına iktidar olduğunu söyleyen hükümet, özünde devraldığı düzeni sürdürüyor. 12 Eylül'ün anayasasını, çoğu değişmeyen yasalarını, işine gelen yöntemlerini uyguluyor. Ve böylece büyük sermayeye hizmet ediyor.

Siyasete, demokrasiye katılım olanakları yok edilmiş olan kitleler, çok cılız da olsa sokakta hak aradıklarında, ister Newroz'da ister sendika eyleminde olsun, benzer polis şiddetine maruz kalıyor. Belediyenin bir kararını protesto eden esnaftan, bir inşaata karşı çıkan mahalle halkından, zam almaya ya da işten atılmaya karşı çıkan işçiye kadar herkes aynı şiddeti görüyor.

Hükümet bu devlet şiddetini, büyük sermayeden aldığı güçle yapıyor ve emekçilerden çekinmiyor. Ancak kitlelere karşı güvensizliği arttıkça devletin şiddeti tırmanıyor. Öte yandan bu hükümetin bir farkı da dini duyguları kullanmasıdır. Böylesi baskıya dayanan bir iktidar ne kadar sürebilir? Yeter ki onun yerine benzeri iktidar olmasın. İşçi sınıfı ve ezilen tüm kesimler, güçlerini doğru yerde doğru şekilde yani sınıf mücadelesinde birleştirmeli. (04.04.2012)

Patronlara büyüme işçi sınıfına zam
Ücretliden kesilen patronların kasalarına akıyor!

Benzin zammını, her zamanki gibi elektrik 9.2 (60 lira fatura 65 olacak) ve doğal gaz 18.7 4 izledi. Daha bu zamların etkisini göstermeden enflasyon yüzde 9 civarında daha da artacak.

Tüm zamların bahanesi olan benzine, bir hafta içinde, üç kez zam yapılmasından en çok Sanayi Bakanı şikayet etti. Sanki kendisi sorumlu değil! Güya her şeye kadir olan hükümet ama sıra zamma gelince çaresizler. Oysa son iki ayda tüm dünyada benzin ve doğalgazda indirim var. Benzin Amerika'da 2 lira civarında, Türkiye'de 4 lirayı aştı. Amerika'da satın alma gücünün iki kat fazla olduğunu söylemeye gerek var mı?

Bakan, Türkiye'nin enerji ihtiyacını dışarıdan karşıladığını, doların arttığını, petrolün yükseldiğini söylüyor. Doğal gaz zammını benzine bağlıyor ama doğalgazın kendisi de bir enerji kaynağı, onun fiyatı artmadı.

Hükümet üyeleri, işlerine geldiğinde "biz yaptık" diye övünüyorlar ama sıra zamma gelince ya dışarıdan bir gerekçe bulunuyor ya da hükümetin kendisinin göreve getirdiği "üst kurul" yapmış oluyor. Bu ikiyüzlülüğe kanmayalım.

Bakan, dışarıdan enerji alıyoruz diyor ama enerji sektörü, Türkiye'de büyüyen sektörlerden biri. Sabancı'ya ait Enerjisa, kâr patlaması yaptı. Bu şirket geçen ay 11 işçinin öldüğü baraj inşaatının sahibidir. Bu şirket geçen yıl, önceki yıla göre yüzde 226 fazla kâr ettiğini açıkladı (Evet, yüzde iki yüz yirmi altı). Bu rakam, sadece bir şirkete ait, bu işkolunda onlarca irili ufaklı şirket var. Demek ki müthiş bir kâr var.

Ancak fiyatlardaki en küçük bir artış, satın alma gücü tek kuruş artmayan ücretlilere yükleniyor. Yani güya her dediğini yapan başbakan, her isteğini yasaya dönüştüren hükümet, bir kez olsun artışı, kasaları tıka basa parayla dolu patronlara yüklemiyor.

Türkiye ekonomisinin, dünyada ikinci sıraya çıkacak biçimde olmak üzere yüzde sekizin üzerinde büyüdü. Bundan işçiler, ücretliler, işte bu zamlar nedeniyle yararlanamıyor, patronlar bu yolla yararlanıyor.

Enerji bakanının bir gerekçesi de Arap devrimleri. Oysa en fazla benzin aldığımız ülke İran, orada olan bir şey yok. Bakan geçen ay İran'la anlaşma sürüyor demişti ama ABD yönetimi uyarı çekti ve hemen ardından, bu ay toplam ihtiyacın yüzde 43'ü oranında alınan benzin miktarı sırf ABD istedi diye yarı yarıya azaltılıyor. Onun yerine daha pahalı ve masraflı olarak Libya'dan alınacak.

Hükümetin bahanelerinin kabul edilir bir tarafı yoktur. Çünkü söylenenler asıl gerçekleri gizlemek için. Adına son yıllarda "dış açık" denen bütçe açığı, ona eklenen borç patlaması, dünyayı sarsan ekonomik kriz nedeniyle gelen sıcak paranın azalması, ekonomiyi risk altına alıyor. Ekonominin ihtiyaç duyduğu para, zamlar, dolaylı ve dolaysız yüksek vergiler yoluyla işçi sınıfından toplanıyor ve bin bir yolla patronların kasalarına akıtılıyor.

Her ay rekor kıran dış açık, artan döviz, yeniden tırmanan dış borç, özellikle özel sektörün patlayan dış borcu nedeniyle ekonomi her geçen gün daha fazla paraya ihtiyaç duyuyor. İşte bu nedenle hükümet, patronları memnun etmek için elini ücretlilerin cebine daha çok daldırıyor. Zamlar, işçi sınıfından kesilip patronlara akıtılmasının bir yolu. Ancak bu siyaset, işçi sınıfını daha da yoksullaştırdığı için satın alma gücünü düşürüyor, tüketimin kısılmasına yol açıyor. Eğer üretilenler, artan ekonomik krizin de etkisiyle ülke dışına satılamazsa, patronların cepleri değil ama bu sefer depoları dolacak. Bu da ekonominin çarklarının daha da tıkanması anlamına gelecek.

Türkiye'de sanayi üretimi, 1995'te toplam üretimin yüzde 25'i iken 2010'da yüzde 19'a geriledi. Bankacılık, borsa, lüks inşaat, her tür ticaret; örneğin TÜPRAŞ'tan benzin alıp aracıya, tekrar aracıya, sonra tüketiciye satmak, bu türden sözde "üretim"in payı artıyor. Bu işlerde patronlar müthiş kâr ediyor ama bunlar, gerçek üretime dayanmadığında balondan başka bir şey değil.

Bugün dünyayı kavuran ekonomik kriz, bu sürecin ürünü olmasına ve bilinmesine rağmen aynı yola devam ediliyor. Çünkü hükümetlerin görevi patronları memnun etmek ve patronlar da son ana kadar, kasalarını şişirmekten başka bir şey düşünmüyorlar.

Hükümet on yıldır ülkeyi yönetiyor, ekonomiye yön veriyor. Bugün alınan tüm kararların, tüm olumsuz gelişmelerin sorumlusu onlardır. (08.04.2012)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Belediye

Önceki sözleşmenin devamı

Sözleşmede anlaşma sağlanamayan beş madde kaldı. Bunlar ücretli belirleyen maddeler. Sendika % 20 ve artı beş zam önermiş, işverenin teklifini kabul etmemişti. İşveren %6 artış önerdi.

Şube başkanı son oturumda geçen maddeleri açıkladı. Eklenen iki madde var: Birincisi, gece vardiyalarında çalışan büyük araçlarda üç işçi çalışacak. İkincisi ise işçiye eşinin ve çocuklarının ölümünde 200 lira verilecek.

İşçiler aslında sözleşme sürecinin gidişatından endişeliler. İşçileri toplamadan, anlatmadan, sadece işverenle anlaşılarak, alınan kararlar işçilere duyuruldu. Buradan "yaptım, bitti, duyurulur; artık böyle kabullenmek zorundasınız" anlamı çıkıyor. Bu anlayış, işçiler arasında sendika ile işverenin birbirlerini ne kadar kolladıklarını gösteriyor.

İşverenle anlaşmayı yapanın DİSK olması da işi daha da güzelleştiriyor! Bizim işyerinde DİSK, her ne hikmetse, işverenin işini kolaylaştırıyor. Altı yıldır işveren desteği ile örgütlenen DİSK, işçisine, haklarını anlatmadı. "Senin hakların bunlardır, şöyle yaparsak haklarımızı alırız" şeklinde eğitim semineri yapmadı. Buna pek de gerek görmüyorlar. Çünkü işçilerin bilinçlenmesi demek, sendika bürokratlarının koltuklarının da sorgulanması anlamına geliyor.

Şimdilik işveren çok rahat görünüyor. O kadar rahat ki ücretlerimiz düşük olmasına rağmen %6 zam önerebiliyor. Diğer sosyal haklarımızın üzerine 60+10 verme cesaretini kendinde bulabiliyor.

Elbette işveren, bu keyfi tavrını, sendikanın desteği sayesinde devam ettirebileceğini düşünüyorsa yanılıyor. Çünkü işçilerin de mutlaka bir gün, bu yaşanılanlara "dur" diyecek gücü var. Bizzat işyerimizde, işçiler, hiç kimsenin beklemediği zamanda örgütlenip, İstanbul'da ilk kez bir taşeron şirkette sendikalı getirmişti. Ayrıca işçiler ilk toplu sözleşmeyi yaptıktan sonra, işveren ihaleyi başka bir firmaya vererek kurtulacağını zannetmişti. Ancak işverenin umduğu gibi olmadı. İşçiler mücadele edeceklerini söylediler. Birlik ve beraberlik içinde olunca ve sendika da aynı tavrı destekleyince işveren, şirket değiştirme fikrinden vazgeçerek Kent-Yol'a dönmek zorunda kalmıştı.

Şimdi aynı işveren, ihaleyi sözleşme görüşmelerinde kullanıyor. Sendikanın aldığı tutum da işverenin ekmeğine yağ sürüyor.

Büyük ihtimalle, bu pazar, şube başkanı ile DİSK'in genel başkanı bir araya gelecek. Daha sonra da işverenle görüşecekler ve sözleşme süreci sona erecek. Şimdiye dek var olan sözleşme komisyonu da böylece lafta kalmış olacak. İşveren, işine geldiğinde, "taşeron yönetimi sorumlu" diyor ancak iş ücret belirlemeye geldiğinde, son kararı kendisi veriyor. Daha öncede bu şekilde oldu. Bugün gelinen noktada, daha önceki durumun devam ettiğini görebiliyoruz: Düşük ücretli sözleşmeye devam. (29.03.2012) Bir işçi

Gıda

Kâr etmek için her yol mübah

Fabrikada her şey karmaşaya dönüşmüş durumda. Bir hafta "çıkış var, çıkmak isteyen ismini yazdırsın" diyorlar, ertesi hafta "çıkışlar iptal, isteyen tazminatsız çıkabilir" diye tehdit ediyorlar. "Taşınıyoruz bu yıl son, arazi satışından 500 milyon ile 1 milyar arasında gelir bekliyoruz" diyorlar, yeni binalar, depolar yaptırıyorlar.

Malezya'dan palmiye yağı alıp üretimin bir kısmını oraya kaydıracaklarını söylüyorlardı, hatta bu şekilde ton başına 275 dolar daha fazla kâr edeceğiz diyorlardı. Diğer bitkisel ve hayvansal yağ fiyatları düştüğünde hemen üretimi değiştirip eski sisteme dönüyorlar.

Bu durum bizim için karmaşa oluşturuyor ancak patron için kârlı bir durumdan daha kârlı bir duruma geçmek oluyor. Her durumda da bizler, patronun hırsına kurban ediliyoruz. Daha önce, nisan itibariyle üretim 12 saate çıkacak denmişti. Şimdi ancak gerekli kısımlar 12 saate dönecek diyorlar. Böylece çalışma sisteminde de ayrı bir karmaşa yaratıyorlar. İşçi olarak hiçbir değerimiz olmadığı hissine daha fazla kapılıyoruz.

Hiçbirimiz gelecekle ilgili bir plan yapamıyoruz. Çünkü fabrika nasıl çalışacak bilmiyoruz. Şunu da görüyoruz ki sadece bizim değil çevremizdeki fabrikalarda çalışan eşlerimizin, dostlarımızın da durumu aynı. Patronlar başbakanın dediği gibi krizi fırsata çeviriyor ve daha

fazla kâr etmenin yollarını işçi haklarının daha fazla gasp edilmesinde, onları her gün daha fazla ve daha ağır koşullarda çalıştırma da olduğunu biliyorlar.

Patronun bu açgözlülüğünün önüne ancak işçilerin doğrudan müdahalesi geçebilir. Bu tür bir müdahale ise ancak güçlü bir örgütlülükle mümkündür. Kendi güvensizliğimizi kırdığımızda bu örgütlülüğün önü açılacaktır. (29.03.2012) Bir işçi

Şef 50 lira için işinden oluyordu

Yılbaşı zammından memnun olmayan şefimiz bizden habersiz zam alabilmek için patronun yanına çıkıyor. Şefin istediği zam 50 lira. Ancak patron, şefine 50 lira zammı çok görüyor ve vermiyor. Şef de "bana bu zammı vermiyorsanız beni işten çıkartın" deyince şefe, "al bu çıkış belgesini imzala, çık diyorlar. Şef de gurur yapıp imzayı atıyor ve işten çıkıyor. Şef bu durumu bize anlattı. Biz de ona "sen kendi ipini kendin çekmişsin, niye imza attın, değer miydi 50 liraya, beş seneni yaktın" dedik.

Patron ise iş almak için ilanı çoktan vermiş. İlanda "alt tabana hitap edecek şef aranıyor" diye yazıyor. Bunu okuyan bizim şef çok sinirlendi: "Bu ilan insanlık dışı, alt taban ne demek, böyle ilan mı olur, ben istifamı inadına geri alacağım" dedi. Sonra da muhasebeye gitti. İstifasını geri aldığını, çıkışını iptal ettireceğini söyledi. Şefin çıkışı durduruldu. Ancak ne şekilde durduruldu bilmiyoruz. Girdi çıktı mı yapıldı bilemiyoruz.

İşçi kardeşlerim, işçinin hak arama yolunu, bu şefin hak arama yoluna benzetmemeliyiz. Ücret az ya da çok olsun bizim için önemli olan, hak, ücret zammı böyle şefin yaptığı gibi değil ancak işçiye uygun biçimde olmalı. Yani işçiler topluca örgütlenip bilinçli bir şekilde hak arar. Patronlara fırsat vermeden direnerek, hak aranır. (29.03.2012) Bir işçi

---

İşçileri öldürenler kâr edenler

Geçen ay barajda kaybolan işçilerin cesetleri bulunamadan Esenyurt'ta 11 işçi daha öldü. Bir AVM inşaatının şantiyesinde işçilerin yatakhane olarak kullandığı çadırlarda çıkan yangında yanarak ve dumandan zehirlenerek öldüler.

Çalışma Bakanlığı'nın müfettişleri, çadırlarda yangın söndürme aracından elektrik tesisatının kurulumuna kadar, işçilerin güvenliği açısından olması gereken her şey eksik buldu. Yalnızca işçilerin kaldığı çadırlarda değil şantiyenin her yerinde benzer felaketlere yol açabilecek onlarca ihmal vardı. İşçilerin sigortaları da öldükten sonra yapıldı.

Bakan Faruk Çelik, tıpkı barajda olduğu gibi devletin şantiyeleri denetlemesine olanak tanıyan mevzuatı suçladı. Ona göre, mevzuat eksik olduğundan yapılabilecek bir şey yok! Bakan benzer şantiyelerde göstermelik denetim yaptıktan sonra ortadan kayboldu.

AKP'nin iktidar olduğu dönemde altın çağını yaşayan inşaat sektöründeki ilerleme işçi ölümleriyle paralel olarak gidiyor. Patronlara yasal ya da yasal olmayan yollarla maliyeti düşürmek ve kârı artırmak için yaratılan ortam, 2000-2010 yılları arasında inşaat sektöründe 323 işçinin ölmesine sebep oldu. Ayrıca 376 işçi sakat kaldı.

Bizzat başbakanın kendisi yıllar önce "özel sektörümüzün ayağına takılan her türlü prangayı çözeceğiz" demişti. Görünüşe göre de çözmüşler. Patronlar hükümetin yarattığı ya da yaygınlaştırdığı uygulamalarla artık daha cüretkar.

Yalnızca bu yılın ilk iki ayında yaklaşık 750 iş kazası oldu. Sadece mart ayındaki kazalarda 59 işçi öldü. Tüm kazaların sebebi ise aynı: Kurallara uymama, esnekleştirme, taşeronlaştırma ve güvenlik önlemleriyle ilgili gerekli tedbirlerin alınmaması. Tüm bunların ortak noktası ise patronların maliyeti kısmak için işçi yaşamını hiçe sayarak güvenlik önlemi almaması.

Tıpkı geçen ay baraj inşaatında olduğu gibi tüm kazaların ardından yapılan denetimlerde aynı sorunlar ortaya çıktı. Ülkeyi "ileri demokrasi"ye taşımak 29 Şubat'ın izlerini silmek için reform üzerine reform yapan AKP, işçi ölümlerini önlemek için hiçbir düzenleme yapmadı.

Neredeyse on yıl önce taslağı yapılan İşçi Sağlığı Güvenliği yasası hala mecliste bekliyor. Bu yasa tasarısı Avrupa Birliği'nin isteği üzerine hazırlandı ve bugünkü mevzuata kıyasla işçilere daha fazla hak tanıyor. Ancak bu haliyle dahi iş koşullarını tümüyle düzeltmekten uzak. Buna rağmen, patronların tepkisi alan hükümet, yaklaşık on yıldır tasarıyı meclise getirmiyor.

Aslında bu konuda hükümetten bir şey yapacağı beklentisine kapılmak da doğru değil. Zaten iktidarından muhalefetine hiçbir partinin gündeminde iş kazaları önlemek yok. Bu nedenle patronları ve hükümeti gerekli çalışma koşulları yaratma konusunda zorlamak yine işçilerin birliğinden, mücadelesinden geçiyor. (30.03.2012)

Hükümetin yeni planı gerçekten yeni mi?

Başbakan, Kürt sorunu konusunda yeni bir yol izleyeceklerini açıkladı: “Terör ile mücadele terörün siyasi uzantısı ile müzakere”.

Sanki büyük laflarmış gibi hemen tartışılmaya başlandı ama bazı hükümet üyelerinin, her konuda fikri olan Bülent Arınç gibi, bu karardan haberi olmadığı da ortaya çıktı.

DTP milletvekilleri, seçildikleri ilk günden beri görüşme istiyorlar, onlarla görüşmeyen bizzat başbakanın kendisiydi. Güya gerekçesi “terör örgütüyle ilişkilerinin” olmasıydı. Hatta Irak’taki, bir zamanlar “terörist” denen bugünün Kürt yöneticileriyle görüşülüyor, Türkiye’de aynı mecliste her gün bir arada oldukları milletvekilleriyle, ya da Iraktakilerle aynı geçmişi olan sadece bugün yönetici olamayıp hapse düşen Öcalan’la görüşülmüyordu. DTP’de bir değişiklik yok, demek ki değişen, geri adım atan Erdoğan oldu.

Ancak bugün bu geri adımın fazla bir anlamı yok. Çünkü ne Kürt halkını ne de çocuklarının tabutları başında ağlayanları ikna etmiyor.

Bunca yıldır Erdoğan’ın çözüm vaatlerinden umutlanan Kürt kitleler, artık vaatten, bahaneden, kırıntıdan çok daha fazla şey istiyor. Ona verileni değil, kendi hakkını, kendi istediklerine sahip olmak istiyor.

Öte yandan cenazelerin artışı, askeri de devreden çıkarmak isteyen hükümeti “terörle mücadele”de sıkıştırıyor. Bunun için yoksul ailelere para dağıtılarak sus payı veriliyor. Aylık bağlanma, tazminat ödeme, işe alma, tedavi masraflarını devletin üstlenmesi gibi sus payları ardı ardına arttırıldı.

Tüm bunlar, tıpkı fabrikalarda, madenlerde, inşaatlarda, patronların kâr hırsı yüzünden ölen işçilere “kader” denmesi gibi çatışmada ölenlere de “şehit” denerek daha kolay geçiştirilmesine yarayacak.

Türk burjuvazisinin önemli bir kesimi, uzun süredir, Kürt sorunun barışçı yollarla çözülmesini istiyor. Çünkü büyük patronların, hem kendilerinin hem de birlikte çalıştıkları uluslararası şirketlerin, Türkiye üzerinden Kafkaslara, Ortadoğu’ya ve daha ilerisine önemli ticari bağlantıları, kâr bekledikleri büyük yatırımları var. Kürtler tam da bu bölgenin ortasında yaşıyor. Türkiye’deki Kürt sorunu, tüm bölgedeki Kürtleri şu veya bu düzeyde etkiliyor.

Bu nedenle yaşanacak bir siyasi veya silahlı çatışmalar nedeniyle olabilecek mali risk, patronların hiç de istemedikleri bir durum.

Şu veya bu düzeyde böylesi ilişkileri olan yerli ve yabancı patronları, hükümetleri ve uluslararası örgütleri de kullanarak, sorunun siyasi çözümünü, siyasi ve ekonomik olarak desteklediler. Yani bölgeye para akıtıldı, Kürt siyasetçilere düzen içinde kimi koltuklar verildi, iş yapmalarına olanak sağlandı.

Ancak bugün ekonomik kriz nedeniyle hem Türk burjuvazisinin hem de dünya burjuvazisinin kazancı daha büyük bir risk altında. Artık paylaşılacak pasta küçülüyor. Suriye gibi küçük bir ülke için bu kadar gösterişli toplantıların, pazarlıkların arkasında çıkarlar var. Tıpkı Libya’da olduğu gibi. İşte bu nedenle Türk burjuvazisi artık eskisi kadar cömert değil.

Üstelik eskiden beri şiddet yanlısı olan kesimler daha etkili olabiliyor. Çünkü hem Irak, hem de iktidar değişimi olursa Suriye’de Kürtler daha güçlü bir konuma gelirse, Türkiye’de de güç kazacaklarını düşünen ve bunu Türk devleti için olumsuz olacağını savunanlar, daha rahat konuşuyor. Ancak tüm bunlara karşın Kürt kitleler ve önderler, artık eskisinden daha fazlasını istiyor.

Aradaki açı gün geçtikçe açılıyor. Siyasilerin her geciktirmesi, çözümü de zorlaştırmaktan başka bir sonuç yaratmıyor. Eğer ekonomik kriz Türkiye’yi hızla sarsacak olursa, Kürt kitlelerin talepleri, protestoları, mücadeleleri, krizden etkilenen kitlelerin gözünde çok daha farklı anlama gelebilir. Bu da yeniden daha gerici siyasetlere zemin oluşturabilir.

Kürt kitleler, en temel haklarını istiyorlar ve bu haklarını karşılamayan Türk devletinin bu siyaseti, ancak Kürt ve Türk emekçilerin ortak mücadeleleriyle değişebilir. (07.04.2012)

Uluslararası Gündem

Suriye

Diktatörlüğe karşı bir yıllık mücadele

Beşar Esad'ın diktatörlüğüne karşı Suriye halkının Mart 2011'de başlattığı isyan hareketi bir yılını doldurdu. Rejim kitlelerin durmak bilmeyen yürüyüşlerine karşı şiddet kullanma seçeneğini tercih ederek silahsız insanların üzerine polis ve ordusunu saldırttı. Hafif silahlarla donatılmış Özgür Suriye Ordusu'nun üzerine ise tanklarla saldırdı. Bir yıl boyunca süren bu baskılarda, çoğu sivil olmak üzere 9 binden fazla insan öldürüldü. Binlerce muhalif tutuklandı ve çoğuna insanlık dışı işkenceler yapıldı. 16 bin Suriyeli ise ülkeyi terk edip Türkiye ve Lübnan'a sığınmak zorunda kaldı.

Büyük emperyalist güçler 1970 yılından beri iktidarda olan Esad ailesi ile her zaman iyi ilişkiler sürdürdü. Şimdi ise, önce aylarca beklediler ve sonra Esad rejimini mahkum etmeye başladılar. Bu emperyalist güçler şimdi Suriye rejimine silah satanların başında gelen Çin ve Rusya'yı Libya'ya karşı yapılan saldırı tipinde yapılacak bir saldırıya karşı uyguladıkları veto nedeniyle protesto ediyorlar. Aslında emperyalist güçlerin esas sorunu, kitlelerin yıllardan beri en temel insan haklarından bile mahrum kalmış olmaları değil. Onların esas sorunu, eğer baştaki diktatör giderse kendi çıkarlarını nasıl savunacaklarıdır. İşte bu nedenle şimdi bu diktatörlüğe karşı olduklarını söyleyip ileride bunu kullanmak istiyorlar.

Bu büyük güçlerin tutumuna ek olarak bölgedeki Suudi Arabistan ve Katar da, ne hikmetse, kendi ülkelerinde koyu diktatörlük uygulamalarına rağmen, aniden Suriye halkının demokratik haklarının savunucuları kesildi. Hatta işi Suriyeli isyancılara silah yardımı yapabileceklerini söylemeye kadar ileri götürdüler. Aslında Suriye'de Esad rejiminin devrilip yerine İran'a karşı mesafe koyan ve onlara daha çok yaklaşan bir rejimin gelmesini istiyorlar. Eğer iktidara böyle yeni bir rejim, gelirse, bu rejim kitlelerin isteklerini nasıl yerine getirecek?

Bugün Suriye'de kitlelerin ifade ettiği onlarca yıl boyunca onlara karşı uygulanan diktatörlükten kurtulup özgürlüklerine kavuşma istekleridir. Son yıllarda Suriye'de kamu sektörü önemli oranlarda özelleştirildi ve böylece yerel burjuvazi servetine servet katıp kışkırtıcı bir lüks içinde yaşam sürerken, en az üçte biri yoksulluk sınırının altında yaşayan kitlelerin öfkesi daha da arttı. Örneğin 2 milyon insan günlük gıda harcamalarını bile karşılayabilmekten uzak ve bir milyon tarım emekçisinin hiçbir hakkı olmadığı gibi 1985 yılından bu yana grev hakkı bile yok.

Emekçilerin ve yoksul kitlelerin isteklerini yerini getirebilmek için kendi güçlerine güvenmekten başka hiçbir seçenekleri yoktur. Tunus ve Mısır örneklerinin gösterdikleri gibi rejim değişikliği olduğunda bile kitlelerin temel istekleri yerine getirilmiyor. Emekçilerin isteklerini yerine getirecek olan ne büyük güçler ne Arap liderleri ne de Esad'ın yerine geçmeye aday olan Suriye'li muhalefet liderleridir.

Türkiye'de AKP hükümeti, ABD başta olmak üzere büyük güçlerin bölgedeki taşeronluğunu üstlenmiş durumda. Emperyalist burjuvazi, silahlı örgütü olan NATO üzerinden "bu görev sana aittir" diye dayatırsa, o zaman da bin bir gerekçe bularak Suriye'ye askeri bir müdahalenin ne kadar doğru olduğunu anlatmaya başlarsa hiç de şaşırmamak gerek! Böyle bir saldırı, ne Türkiye'deki ne de Suriye'deki emekçi ve yoksullarına yararına olmayacağı gibi esas bedel onlara ödetilecektir. İşte bu nedenle de böyle bir müdahaleye karşı çıkmak gerek. LO (30.03.2012)

Rusya

Putin'in sürprizsiz seçiminin perde arkası

Rusya'da üçüncü kez cumhurbaşkanı seçilebilmek için aday olan Putin, Çeçenistan'da, oyların % 99,9'unu aldı. Bu, bir karikatür gibi gülünç görünebilir. Rusya'nın birçok yerinde, Putin'in lehine büyük oranda yolsuzluk yapıldı.

Sonuçların açıklanmasının hemen ardından sokağa dökülen muhalifler, "Putin'siz Rusya", "iktidar biziz" sloganları atarak; Putin'i ve onun bürokratlarını seçim hırsızlığı ile suçladılar. Bu tür tepkileri bekleyen Kremlin, özel güçleri hazırlamıştı. Olaylar sırasında yüzlerce tutuklama oldu, tutuklama ertesi gün sürdü çünkü protestolar devam etti.

Son ayların protesto gösterilerini, küçük çaptaki iş adamları, avukatlar, gazeteciler, esnaflar, sanatçılar, öğrenciler gerçekleştiriyor. İktidar için daha da endişe verici olan, Yeltsin yönetiminin eski bir üyesi olan ve Fransa'da iken muhalefet yapmakla suçlanan Prokhorov gibi zenginlerin de gösterilere katılması ve daha da korkutucu olanı öne çıkıp gösterilerin başını çekme tehlikesi.

Kitlelerin büyük çoğunluğu 2000 yılından beri ülkeyi yöneten Putin'in kişiliğinde, SSCB'nin yıkılışından sonra büyük bir yoksulluk ve kargaşanın yaşandığı bu ülkeyi düzene koymayı başaran bir adamı gördüler. Adı, çalışanların ve emeklilerin maaşlarının düzenli olarak ödendiği, satın alma gücünün yeniden arttığı bir dönemle anılıyordu.

Putin, tabii ki, iktidara geldiği tarih açısından şanslıydı. Çünkü Rusya, Putin'in ilk iki iktidar dönemini kapsayan 2000'den 2008'e kadar olan dönemde, ortalama % 7 büyüdü. Ancak bu büyüme petrol ve gaz ihracatına bağlı olarak gerçekleşti. Rusya dünyanın birinci petrol ve gaz ihracatçısı olduğundan petrol ve gaz fiyatındaki artıştan doğrudan kâr elde etti. Devletin gölgesinde hareket eden büyük vurguncu iş adamları, zenginleşmek için bu durumdan inanılmaz şekilde yararlandılar. Bu durum ayrıca bütün küçük burjuvazinin de yararına oldu: SSCB'nin çöküşü ve 1998 Ağustos ayındaki mali çöküş ile zayıflayan küçük burjuvazi, ekonomik büyümenin artışıyla yeniden renklendi.

Küçük ve orta burjuvazi, Putin döneminin ilk yıllarında, bütün muhalefeti bastıran ve onlara giderek daha rahat bir yaşam standardı getiren iktidardan memnundu. Yedikçe iştahlanan "orta sınıf"sonuçta rejimin keyfiliğine ve iktidardakilerin yolsuzluğa batmalarına dayanamadı

Küçük burjuvalar, Prokhorov gibi iktidarın gözdesi zenginlere gıpta ediyorlar ya da onlardan iğreniyorlar. Ancak onlara yaklaşıp sıkı fıkı olmuyorlar. Sonuçta, kitleleri her alanda haraca bağlamış olan, örneğin Moskova'da otomobil sürücülerinden güpegündüz haraç alan polis memurları; kendilerini en yüksek teklif yapana satan ve «anlaşıp» kovuşturmayı kaldırmak üzere suçlama uyduran hakimler; üniversitede resmi hakların yanı sıra, kendi özel kayıt «okul harçlarını» dayatan eğitim sorumluları; askerlik için uygun bulunmayan, ya da belirli bir savaş bölgesine gönderilme olasılığına karşı askerden kaçmak isteyen gençlerden 1500 avro isteyen subaylar gibi yetkililerin çok sayıdaki temsilcisiyle hergün uğraşmak zorunda kalıyorlar. En ufak bir resmi kağıt elde etmek, küçük ticari işlerini ayakta tutabilmek için rüşvet vermeleri gerekiyor.

Ve verilen bu rüşvetlerin miktarı, yükselen petrol fiyatlarının eğrisini izliyor. Putin ya da son dört yıl boyunca cumhurbaşkanlığı mevkisini Putin için ısıtan yardımcısı Medvedev, yolsuzluklara karşı fazla bir şey yapmadan bu feci durumdan hiçbir şey değiştirmedi.

SSCB'nin gövdesinde asalak bir ur olarak gelişen Stalinist bürokrasi olan, Rusya'nın devlet aygıtını oluşturan milyonlarca kişi, sonuç olarak artık kendi kendilerine hizmet veriyor.

İşte Kremlin'in, büyük güçlü devletlerin boyuna erişebilecek nitelikte bir kapitalist ekonomi yaratmak üzere üretim aygıtını "modernleştirme" konusundaki utangaç girişimleri bu engele çarparak parçalandı.

Rejim şu anda, gelişmesi hissedilen, bazen da onu pazar ekonomisinin oluşturulmasında ne hızlı ne de yeterince ilerleme sağlayamadığı için eleştiren ayrıcalıklı sınıfların bir bölümünün açık muhalefeti karşısında buluyor. Karşı çıkanlar ve birlikte hareket edenler, pazar ekonomisinin oluşturulması için acele ediyorlar.

Emekçilerin, onlara tamamen yabancı olan bu iki taraf arasındaki çatışmaya seyirci kaldıkları görülüyor. Ancak bizler sadece, emekçilerin de kendi taraflarında, bu defa kendi özel talepleriyle, kendi öz politikalarıyla, sınıf çıkarlarını savunan bir programla ve sonuç olarak da Rusya'nın zenginlerinin şu ya da bu grubu veya kesimin, topluma önerdikleri gelecekten başka bir gelecek sunarak mücadeleye girmelerini dileyebiliriz. LO (30.03.2012)

Mali kuralların kaldırılması: Krizin sebebi mi yoksa sonucu mu?

"... Tüm kapitalist sistemin içinde bulunduğu toplumsal bunalım koşullarında, konjonktürel bunalımlar kitleleri gittikçe ağırlaşan yokluk ve acılarla karşı karşıya bırakmaktadır. İşsizliğin artması da devletin mali bunalımını derinleştirmekte ve zaten istikrarsız olan para sistemlerinin altını oymaktadır. Gerek demokratik gerekse faşist rejimler, bir iflastan diğerine yuvarlanmaktadır"

Yukarıdaki satırlar sanki krizin her geçen gün daha da derinleşerek feci bir şekle büründüğü günümüzde yaşananları anlatıyor. Aslında bunlar tam 70 yıl önce yazıldı ve Troçki'nin 938 yılında, krizin yol açtığı felaketlerin sonucu olarak İkinci Dünya Savaşı'nın arifesinde kaleme aldığı geçiş programından alıntıdır.

Bugün de aynı yorumu yapabiliriz ve nedeni de aynıdır: Yaşamakta olduğumuz bu feci krizin esas kaynağı kapitalist düzenin özüyle ilgili olan çelişkilerden kaynaklanıyor. Ancak 1930'lu yıllar ile günümüz arasında çok önemli bir farklılık var: Artık mali sektörün işlemleri, dünya ekonomisinde üretim sektörüne göre şimdiye kadar görülmemiş seviyeye tırmandı. İkna olmak için bir örnek bile yeterli: 2008 yılında dünyadaki mal ve hizmet ticareti hacmi 19 trilyon 500 milyar dolar iken, mali işlemler miktarı 3.6 milyar trilyon dolara, yani yaklaşık 200 katına tırmandı.

Günümüzde spekülasyon, kapitalist ekonomide o kadar büyük rol oynamaya başladı ki ona karşı tepkiler giderek artıyor. Öyle ki son yıllarda bazı akımlar "spekülatörleri" parmakla gösterip, krizin ve yol açtığı ekonomik kuralların bozulmasının, yani spekülasyonun sınır tanımadan büyümesinin bazı kuralların kaldırılmasından kaynaklandığını ve dünya ekonomisinin maruz kaldığı kötülüklerin tek sorumlusu olduğunu belirtiyorlar.

Bu tamamen saçma. Her şeyden önce ileride göreceğimiz gibi "spekülatör" ve "üretici" kapitalist şeklinde bir ayırım yapmak doğru değil: Her ikisini de yapanlar aynı kişiler. Kapitalist düzende en başından beri sermaye devamlı dolaşıyor ve neredeyse otomatik bir şekilde en çok kazanç getiren alanlara gidiyor. Bugün spekülasyona giden para gökten düşmüyor; üretim sektöründen geliyor.

Ek olarak, krizin esas kaynağının kuralların kaldırılması olduğunu iddia etmek, sonuç itibarıyla bu mantıkla hareket ederek krize çözüm olarak "kuralların" yeniden yürürlüğe girmesini istemek demektir. Bu ise krizin esas nedenlerini, yani düzenin kendi öz çelişkilerinden kaynaklanmadığını, düzeni yöneten şu veya bu siyasetçilerden kaynaklandığını söylemektir. Kuralların kaldırılması tartışılmaz bir gerçeklik olmasına rağmen, bu uygulamaların sadece liberal veya "koyu liberal", sol veya sağ siyasetçilerin kişisel iradelerinden kaynaklanmıyor. Şunu hatırlatmak gerekiyor mu? Son tahlilde, kapitalist devlet düzeninde esas kararları verenler kapitalistlerdir. Siyasetçiler sadece onların hizmetinde olan kişilerdir. Kuralları uygulamadan kaldıranlar, bunu aldıkları emirler sonucu yaptılar. Çünkü bu kararlar, o ortamda kapitalist sınıfının çıkarları için gerekliydi. İşte küreselleşmeci hareketler ve bazı "öfkeliler" ile temel ayrılığımız burada. Onlar, eğer "iyi kanunlar" olursa dünyayı değiştirebiliriz görüşünü savunuyorlar. Bunun da esas adı reformizimdir.

Bizler, burjuva siyasetçilerinin toplumu değiştirebileceklerine inanmıyoruz. Belki de önümüzdeki aylarda veya yıllarda yeniden bir sürü kurallar oluşturulacak. Çünkü kapitalizm artık, her tarafı su geçiren batmakta olan bir gemiye benziyor ve onu belirli kurallarla yaşatmayı deneyecekler. Bu işlemler, sadece belirli delikleri geçici olarak kapatmakla sınırlı kalacak ve belki de gemiyi biraz daha yüzdürecek ama nihayetinde batmasını engelleyemeyecek. Şu bir gerçektir; belirli bir dönem kurallar kaldırıldığı için spekülasyon daha da kolaylaştı ve sonunda denetlenemeyecek seviyeye ulaştı ve böylece krizi daha da büyüttü. Canavar yaratıcıları gibi hükümet yetkilileri, spekülatörlerin yularlarını serbest bıraktılar ve şimdi ise artık kimse bunun önüne geçemiyor.

Mali alanlardaki spekülasyon ve farklı ürünler üzerinde yapılan spekülasyon sonucu balonların oluşması yeni bir şey değil. Aslında kapitalizmin, başta üretim süreci olmak üzere genel olarak bütünü “spekülasyon” sürecine bağlıdır. Çünkü kapitalist toplumda üretim, toplumun esas ihtiyaçlarını karşılamak amacıyla değil, kapitalistlerin ürettikleri ürünleri pazarlarda satabilme hesaplarına göre yapılıyor. Bu da bir spekülasyondur, çünkü bir iddiaya dayanıyor. Eğer kapitalistin iddiası gerçekleşirse ürünlerini satıp servet oluşturur ama iddiası gerçekleşmezse o zaman ürettiği ürünler elinde kalır. Spekülasyonun kapitalizmin en başından beri var olması, kapitalizmin her şeyden önce meta üretimi temellerinde olduğunu unutturmamalı. Çünkü esas yeni değerler, yani zenginlikler bu meta üretimi sürecinde yaratılıyor. Ve bu değerler üretildikten sonra ticaret dünyasına ya ürün olarak ya da mali işlemler olarak giriyor. Günümüzde yeni olan, mali işlemlere giden payın devasa miktarda artıp mali sektörün kapitalist ekonomideki ağırlığı.

Mali sektörün büyük bir ur gibi büyümesi bugün artık kapitalizmin esas işleyiş biçimlerini maskeliyor: Modern ekonominin yüzeysel bir tahlili ile sınırlı kalırsak, mali alanlardaki devasa miktara bakarak, esas zenginliklerin buralarda yaratıldığı izlenimine kapılabiliriz. Bu bir görünüş yanılgısıdır. Mali sektör tarafından yutulmuş olan kapitalizm bir yönüyle kanser tarafından yutulmuş bir vücuda benziyor. Kanser, vücudun normal çalışmasını engeller ve hatta onu ölüme götürebilir. Ama nasıl kanserli bir vücudun yaşamını sürdürebilmek için gıdaya ve oksijene ihtiyacı vardır, mali kansere yakalanmış kapitalizmin de artı değer oluşturabilmesi için, yani zenginlik yaratabilmesi için meta üretme zorunluluğu vardır.

1945’ten sonra kapitalizm yeniden bir sorun yaşamaya başladı: 1960’lı yıllardan itibaren sanayi üretimindeki kâr oranlarında giderek bir düşüş başladı ve böylece artık bu alanlardaki yatırımlar daha az kazançlı oldu. Bu nedenle kapitalistler, daha kazançlı yatırım alanları aramaya başlayıp çok daha çabuk ve daha yüksek kârlar getiren mali sektöre yöneldiler. Paranın büyük çoğunluğu, 1950’li yıllarda Londra borsasında işlem görmeye başlayan ve paralel kazançlı bir mali alan olan euro-dolarlara gitti.

1973’te ise artık kriz açıkça ortaya çıkmaya başladı. Bu kriz de, diğer tüm kapitalist krizler gibi göreceli bir üretim fazlalığı şeklinde gelişti ama bazı farklılıklar içerdi. İşsizlikte büyük bir patlama oldu. Patronlar, işsizliği fırsat bilerek ücretlere giden payı azalttılar. Ancak işsizlik artıkça ve emekçilerin satın alma gücünde göreceli veya mutlak düşüşler olunca tüketim olanakları azaldığı oranda, kapitalistlerin de ürünlerini satma olanakları azalır ve böylece de ücretleri düşürerek elde etmek istedikleri artı değeri gerçekleştiremezler.

Buna karşı bulunan çare ise “borçlama” oldu. Devletler de azalan gelirlerinin açığını kapatmak için borçlanmaya başladı. 1980’li yıllarda hem özel tüketim hem de kamu “kredilerinde”, “borçlanmada” bir patlama yaşandı. Örneğin 1980’de Fransız devletinin borcu 100 milyar avro civarında iken, bu miktar bugün 1 trilyon 600 milyar avroya tırmandı.

1945 sonrasındaki kurallara dayanan kapitalist düzen, krizin yeniden oluşup dünyayı bir kez daha kargaşaya sürüklemesini engelleyemedi. Bu gerçek bile tek başına, yeniden kurallar oluşturarak krize çözüm önerilerinin boşuna tartışma olduğunu gösteriyor.

Krize karşı tek etkili çözüm, ekonomik iktidarı burjuvazinin ellerinden koparıp almak ve hakimler sınıfının hizmetinde değil emekçilerin hizmetinde olacak bir devlet inşa etmektir. (142 sayılı LDC’den çevrilmiştir. 26.03.2012)

Güncel... Güncel... Güncel...

23 Nisan! Neşe doluyor insan!

Meclisin açılış tarihi olan 23 Nisan haftası, farklı ülkelerden gelen çocukların da katılımıyla, şenlik biçiminde kutlanıyor. Yetkililer, “çocuk bayramı” olan tek ülke olmakla övünüyor, süslü konuşmalar yapıyor. Oysa Türkiye'de çocukların durumu hiç de övünülecek durumda değil.

Her şeyden önce çocuklarımızı yaşatamıyoruz. Türkiye kişi başına gelir düzeyi dünyada 54’üncü sıradayken, beş 5 altı çocuk ölümlerinde 100. sırada.

Türkiye'de her 4 çocuktan biri çalışıyor. Yaşları da 7-13 ile 14-18 arasında en çok çocuğun çalıştığı iller; Mersin, Diyarbakır, Hakkâri, Mardin, Şanlıurfa, Van, Adana, Gaziantep ve İstanbul başta. Yani yoksulların çocukları çalışıyor ve çalıştıkları halde yoksullar. Türkiye'nin 0-18 yaş arasındaki 24 milyonu aşkın çocuğun 6 milyonu, yani her 4 çocuktan 1'i yoksul. Çalıştırılan çocuklara, onların sırtından yeterince kâr edilmiyor diye daha ucuza çalıştırılıyor.

Bunlara ek olarak çocuklar, yetişkinlerin çeşitli biçimlerdeki şiddetine maruz kalıyor, istismar ediliyor. Örneğin son beş yılda bin 659 çocuk kaçırıldı. Toplam rakam 8 binin üzerinde ve her geçen gün artıyor.

Çocuğa eziyet ve şiddet sadece sokakta değil her yerde var: Okulda, ailede, işyerinde, mahkemede! 3-17 yaş grubundan çocukları olan babaların yüzde 17’si ile annelerin yüzde 35’i cezalandırma amacıyla çocuklarını “bazen” dövdüklerini kabul ediyor. Bu cezalar hukukta suç sayılan “şiddet” düzeyine varabiliyor: Örneğin, her on anne ve babadan biri çocuklarını bir odaya kapatıyor, dövüyor, korkutuyor, bağırıyor veya yüksek sesle azarlıyor.

Ailedeki şiddet devlet katında da sürüyor: Çocuk mahkemeleri 81 ilin yalnızca 30’unda var ve çocukların çoğu yetişkin mahkemelerinde yargılanıyor. Çocuk hapishanelerinde çocuklar için ortalama yargılama süresi 420 gün civarında. Oysa bu süre yetişkinler için ortalama 258 gündür. “Çocuk bayramı” olan ülkeye çok da uygun!

Türkiye, uluslararası kurumlara göre “üst orta gelir düzeyindeki bir ülke” kabul ediliyor. Dünyanın 17’inci büyük ekonomisi ve kişi başına gelir kağıt üstünde 10 bin doları geçti; yani çocuklar böyle bir ülkede büyüyor. Koşulları da buna göre olması gerektiği düşünülebilir ancak hiç de böyle değil! Karnını yeteri kadar doyuramayan 15 yaşından küçük 4.6 milyon çocuk (18 yaşın altı alınırsa 5.5 milyona yakın) ulusal yoksulluk sınırı altında. Türkiye, OECD ortalamasının iki katı olan bu miktarla liste başı. Sorun iddia edildiği gibi genç nüfus değil, artan gelirin çocuklara ve gençlere gitmemesidir.

Yaşatamadığımız, sağlıklı büyütemediğimiz, eğitemediğimiz çocukları evlendirmekte çok başarılıyız. Türkiye’de normal evlilik yaşı 17, mahkeme kararıyla evlilik yaşı 16. Cinsel saldırı durumunda 15 yaş yeterli görülüyor.

Çocuklara yönelik bu utanç verici ve yıllar geçtikçe iyileşmeyen koşulların nedeni, Türkiye'nin yoksul ya da geri kalmış bir ülke olması veya nüfusunun eğitimsiz olmasından değil. Yirmi, otuz yıl önce de söylenen bu gerekçelerin bugün hiçbir kabul edilir yanı yok.

Türkiye'de ve kendisine benzer seviyedeki ülkelerde çocukların karınlarını bile doyuramamalarının nedeni, imkan olmaması değil. Bugünkü düzende her şeyin bir avuç doymak bilmez patronun kâr hırsına göre düzenlenmiş olması. Yıllar içinde düşen ücretler, sosyal dayanışma ağlarının çözülmesi, çocukları sadece ailelerinin olanaklarına hatta bazen ailelerinin olanaklarının da dışına itmektedir. Toplumda yeterince zenginlik var ama bu zenginlikten işçi sınıfının çocukları yararlanamıyor. Bu toplumun hiçbir şeyinden sorumlu olmayan çocuklara düzenin suçlarını yüklemek utanç verici.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 YTL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: http://www. union-communiste.org – http://www. sinifmucadelesi.net
E-mail: contact@union-communiste.org
Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6YTL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 YTL/ 5 Pound.